

Отъ Сливенъ казаната европейска комисия отива въ Търново, връща се назадъ прѣзъ Сливенъ и заминава за Ямболъ. Тамъ каймакаминътъ е билъ почти безъ власть, тъй като истинскитѣ господари въ Ямболъ били 3 — 4 бея. Жителитѣ отишли да се оплакватъ на комисията прѣзъ ноцта и то по най-таенъ начинъ, за да не ги избиятъ отсетнѣ турцитѣ. (Ср. *Masgahan*, op. cit., pp. 70—71).

*Сливенскитѣ жертви прѣзъ мѣсець Май (1876 г.)
внѣ отъ Сливенъ.*

Както се каза, Сливенското възстание трѣбвало да избухне едновременно съ това въ Сръдняя Гора, Търново и София — Вратца. Послѣднитѣ три кѣта, по една или друга причина, не сж оправдали очакванията на тия революционери, които сж планирали тия сждбоносни за насъ движения. Тѣ се съсрѣдоточиха само въ „Тракия“ и запечатаха турския тукъ гнетъ съ имената на жертви и герои, съ които Сливенъ не за послѣденъ пѣтъ достойно съперничи.

Георги Икономовъ, родомъ отъ Слизенъ, най-симпатичниятъ и величавъ образъ между революционеритѣ на сръднегорското възстание, единъ отъ най-виднитѣ организатори на Старозагорското възстание, редомъ съ Стамболовъ и Зах. Стояновъ, такъвъ и на Сливенското възстание, слѣдъ като си свършва мисията по Търновско, дѣто е боравѣлъ и вѣрниятъ му другаръ Стамболовъ, заминава къмъ *Оборище* и запечатва името си съ трагичнитѣ сетини на тѣй нареченото *Априлско Възстание*. Тукъ му е мѣстото да се кажатъ и за него нѣколко думи.

Георги Тодоровъ Икономовъ е роденъ въ Сливенъ, квартала Клуцохоръ, прѣзъ 1848 г. 20 априлъ, въ днешния домъ на *Коста Цоцковъ*. По произходъ, правнукъ на *Чорбаджи Драгойчо*, той се е родѣлъ и съ Д-ръ Селимински, а сжщеврѣменно билъ внукъ и на *праматаръ Генчо*.

Георги попъ Тодоровъ Икономовъ се училъ въ Сливенъ само до трети класъ и постѣпилъ на занаятъ. Баща му попъ Тодоръ е билъ посветенъ въ духовния санъ въ Пloeщъ прѣзъ 1830 г. (а не 1829 г., както е у Д. Страшимировъ, *Ист. на април. възстание*, т. I, стр. 195). Родителитѣ на Икономовъ се върнали въ Сливенъ прѣзъ 1837 г., а въ 1872 г. се прѣселили въ Русе. *Георги* по едно врѣме отишълъ при една отъ сестритѣ си въ Тулча, а когато родителитѣ му се прѣселили въ Русе — отива при тѣхъ. Тукъ за пръвъ пѣтъ влѣзълъ въ състава на революциония комитетъ и билъ единъ отъ героитѣ по убиването на Стоянъ Пеневъ, наказанъ по рѣшение на тайната комитетска полиция на 15 май 1872 г. Съ съдѣйствието на Ради Ивановъ, *Георги* станалъ чиновникъ-маневристъ по линията Одринъ — Харманлий. Прѣзъ 1873—74 той влѣзълъ въ революционната организация на чиновницитѣ-българи по Одринската желѣзопѣтна линия.